

Til stk. 2

Efter denne bestemmelse vil miljøministeren kunne fastsætte regler om Miljøklagenævnets sammensætning og virksomhed ved behandlingen af sager efter denne lov. I lighed med tilsvarende bestemmelser fastsat efter andre miljølove, vil sådanne regler blive fastsat i Miljøklagenævnets forretningsorden.

Til § 53

De nærmere regler for Naturklagenævnets virke er fastsat i nævnets forretningsorden, jf. bekendtgørelse nr. 948 af 16. september 2004 om Naturklagenævnets forretningsorden. I overensstemmelse med de love, hvorefter nævnet er klagemyndighed, er det selve nævnet, der træffer afgørelser i sager med spørgsmål af principiel karakter, mens formanden træffer afgørelse på nævnets vegne i de sager, hvor klagen ikke skønnes at indeholde spørgsmål af væsentlig interesse for de respektive loves formål. Det er i denne sammenhæng forudsat, at nævnets afgørelser i klagesager lægges til grund af formanden ved afgørelse af sager på nævnets vegne.

Til § 54

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger i nr. 1-7 kredsen af klageberettigede.

Nr. 1 omfatter afgørelsens adressat, dvs. den eller de ansvarlige for de pågældende forhold.

Bestemmelsen i nr. 2 tillægger enhver med individuel, væsentlig interesse i sagens udfald klageret i overensstemmelse med gældende regler på miljø- og naturområdet. Miljøansvarsdirektivet anvender i artikel 12 og 13 begrebet »berøres eller forventes at blive berørt«. Hvad der følger af dette krav om »at være eller blive berørt« er ikke nærmere fastlagt i direktivet, men begrebet antages at være i overensstemmelse med begrebet »individuel, væsentlig interesse i sagens udfald«, som anvendes i lovene på miljøområdet, f.eks. i miljøbeskyttelseslovens § 98 og i havmiljølovens § 52. Herved forstås, at den pågældende klageberettigede skal være berørt af afgørelsen i en vis kvalificeret grad (»væsentlig«), og at denne påvirkning skal være speciel (»individuel«) i sammenligning med den påvirkning, som afgørelsen vil have i forhold til alle og enhver indenfor en større personkreds.

Bestemmelserne i nr. 3-6 fastsætter regler om klageberettigelse for visse landsdækkende og lokale foreninger og organisationer. Bestemmelsen svarer i vidt omfang til reglerne i miljøbeskyttelseslovens § 100, som bl.a. sikrer gennemførelsen af Århuskon-

ventionens regler om offentlighedens adgang til at klage over visse afgørelser på miljøområdet.

Som landsdækkende anses foreninger og organisationer, der ikke blot varetager interesser i et lokalt område af landet, og som står åbne for medlemmer fra hele landet. For eksempel vil Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Ornitologisk Forening, Botanisk Forening og lignende foreninger, der beskæftiger sig med bestemte dele af den vilde fauna og flora, blive klageberettigede. Natur- og miljøbeskyttelse skal i denne sammenhæng forstås bredt.

For så vidt angår kravet om, at der skal være tale om væsentlige rekreative interesser, følger det heraf, at der i den enkelte afgørelse skal være tale om forhold af væsentlig betydning for de interesser, som foreningen varetager. Friluftsrådet vil for eksempel blive klageberettiget efter denne bestemmelse.

Lokale foreninger og organisationer vil være klageberettigede, hvis de har beskyttelse af natur og miljø som formål - eller hvis de har til formål at beskytte væsentlige rekreative interesser, i det omfang, sådanne interesser er berørt.

Det skal fremhæves, at de omfattede organisationer ikke efter disse bestemmelser kan klage med andet formål end at varetage natur- og miljøbeskyttelse.

Efter nr. 7 vil også berørte myndigheder være klageberettigede. Det kan konkret dreje sig om den kommunalbestyrelse eller det regionsråd, som oprindeligt har truffet afgørelsen om, at der forelå en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade Herudover vil myndigheder, som er klageberettigede efter miljø- og naturlovgivningen over afgørelsen om, hvorvidt der er en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade, og hvem, der er ansvarlig herfor, tillige være berørte myndigheder, og dermed klageberettigede efter bestemmelsen.

Til stk. 2

Det følger af denne bestemmelse, at lokale afdelinger af landsdækkende foreninger og organisationer ikke selvstændigt vil være klageberettigede. Disse lokalafdelinger må således enten rette henvendelse til deres hovedafdeling, som herefter kan indgive klage - eller hovedafdelingen vil kunne give lokalafdelingen mandat til at klage på deres vegne. En tilsvarende bestemmelse findes i miljøbeskyttelseslovens § 100, stk. 4.

Til stk. 3

Efter bestemmelsen vil Miljøklagenævnet og Naturklagenævnet kunne kræve, at foreninger eller organisationer, omfattet af stk. 1, nr. 3-6, dokumenterer deres klageberettigelse ved at indsende vedtægter el-